

СЦЕНА ВТОРА.

СЛАВЧО, ДАЛКА.

Славчо.

Колко ми е драго, чи тя намирамъ тука сама, любезна сестро! Азъ имахъ горещо желаніе да ся поразговоря съ тебе; имамъ да ти отворя сърдцето си, имамъ да ти кажа една тайна.

Далка.

Тайна, брате? да видимъ; азъ съмъ готова да чуя; какво имашъ да ми кажешъ?

Славчо.

Много нѣща, сестро, много, обвити само въ една дума — любя.

Далка.

Любишъ?

Славчо.

Да, любя; но преди да ида по нататъкъ, казвамъ ти това: Зная чи завися отъ баща; чи като сынъ, азъ подлежа на волята му; зная чи не трѣба да даваме думата си безъ съизволеніето на родителитъ си; зная чи Богъ ги е поставилъ господари на желаніята ни, които сме длъжны да оправяме по тѣхнитъ наставленія; зная чи родителитъ, като не сж предубѣдени отъ никаква лудешка страсть, лъжатея всякога по малко отъ колкото ний